

ApCsel 9,1-20:

Kétszereplős történet. A nagy megforduló, és a közvetítő.

Pált a nagy fényesség, ami körülvette, földre dobta. A súlytalan fény leteperi. Nincs módja ellenállni. Megvakul. De hall. És válaszol: „Uram”. Tehát tudja, hogy Valaki hatalmasan transzcendens az. Olyan nagy hatással van rá, hogy három napig nem eszik és nem iszik. Meg van zavarodva. De eltelik a három nap, és úgy látszik ennyi elég arra, hogy be tudja fogadni a küldött szavait, és lehull a hályog...

És Ananiás? Ő is nagy utat tesz meg: a rettegéstől, az övéi féltésétől a Ráhagyatkozó kockázatáig. Mert: „választott edényem ő”, és: „megmutatom majd neki, hogy mennyit kell nevéért szenvednie”. És emiatt már köszöntésében testvérenek szólítja, és általa nyeri vissza Saul a látását, és telik el Szentlélekkel. Tehát nem az úton, hanem Ananiás által történik meg ez. Ananiás pótolhatatlan.

Semmit nem tudunk Pál reakciójáról. De sűt a szövegből, hogy vége a zavarnak és a vakságnak - nem csak fizikai értelemben. „Felállt, megkeresztelkedett...” Mintha ez a kettő ugyanolyan természetes lenne. A szöveg, mint egy szinte lényegtelen, de szükséges momentumot írja le az elköteleződést.

„És máris tanította...” Ugyanazzal a hévvel - feltehetőleg -, amivel korábban az üldözéseket szervezte. Mennyire lehetett hiteles...? Újabb Ananiásokkal találkozik, akihez viszont nem szólt az Úr...

Pál vagyok, vagy Ananiás...? Ha Pál: képes vagyok-e a felismert Igazságra feltenni az életem...? Ilyen természetességgel elköteleződni...? Ha Ananiás: hiszek-e a megtérésben...? Elég-e nekem, hogy az Úr a megtérő mellett van? Tudok-e eléggé Rá hagyatkozni, hogy testvéremmé fogadjam azt, akihez Ő küld...?

Jn 6,52-59:

Mi ez, ha nem kannibalizmus?! Ha nem ismerős szöveggként olvassuk, hanem megpróbáljuk elképzelni, hogy egy mai próféta, mondjuk egy Pál Feri szájából hallanánk... nem ütne meg...? Még ha a kelet szimbolikus kifejezésmódját beleszámítjuk, akkor is inkább azon csodálkozhatunk, hogy ez után a beszéd után maradt még valaki Jézus mellett, nem azon, hogy hányan fordultak el ekkor tőle.

Ezek a mondatok csak valamiféle „nem értem, hogy mit mond, de bízom benne” hozzáállással, vagy így utólag, az Eucharisztia ismeretében értelmezhetők.

Ha én ott lettem volna a hetvenkettő között, hogyan lettem volna Jézussal ezek után? „Ez hülyeség, de minimum értelmezhetetlen!”, vagy...? Legalább rákérdeztem volna...?

Almássy Mária, Budapest